

Sygn. akt II Ka 172/13

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 sierpnia 2013r.

Sąd Okręgowy w Ostrołęce II Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący SSO **Anna Łaszczych**

Sędziowie SO **Wiesław Oryl**

SO **Magdalena Dąbrowska** (spr.)

Protokolant **Dorota Dzięczek**

w obecności Prokuratora **Ewa Budzińska**

po rozpoznaniu w dniu 28 sierpnia 2013 r.

sprawy przeciwko **M. B.**

oskarżonemu o przestępstwo z art. 178a § 4 k.k.

z powodu apelacji oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Ostrołęce z dnia 27 maja 2013r. w sprawie IIK 313/13

orzeka:

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Ostrołęce.

Sygn. akt II Ka 172/13

UZASADNIENIE

Prokuratura Rejonowa w Ostrołęce oskarżyła M. B. o to, że:

w dniu 09 marca 2013 roku w miejscowości N. kierował samochodem osobowym marki O. (...) o nr rej. (...) będąc w stanie nietrzeźwości przy stwierdzonej zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu I badanie- 0,85 mg/l, II badanie – 0,71 mg/l, III badanie o- 0,66 mg/l przy czym czynu tego dopuścił się będąc wcześniej skazanym prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w Ostrołęce sygn. akt II K 58/11 za przestępstwo określone w art. 178 § 1 k.k.

to jest o czyn z art. 178a§4 k.k.

Sąd Rejonowy w Ostrołęce wyrokiem z dnia 27 maja 2013r. w sprawie II K 313/13:

I. oskarżonego M. B. uznał za winnego dokonania zarzucanego mu czynu, z tym że przyjął, że wyrokiem Sadu Rejonowego w Ostrołęce sygn.. akt II K 58/11 był skazany za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. i za to na podstawie art. 178a §§ 4 k.k. skazał go i wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności ;

II. na podstawie art. 69 § 1,2 i 4 i art. 70 §§ 1 pkt. 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego w pkt. 1 kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby lat 3 (trzech)

III. na podstawie art. 71 § 1 k.k. orzekł od oskarżonego grzywnę w wymiarze 50 stawek dziennych przyjmując wysokość jednej stawki na kwotę 20 złotych

IV. na podstawie art. 42§2 k.k. orzekł zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 3 (trzech) lat ;

V. na podstawie 63§2 k.k. na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych zaliczył okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 09 marca 2013r;

VI. na podstawie art. 49 § 2 k.k. zasądził od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w wysokości 50 (pięćdziesięciu) złotych;

VII. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty procesu w kwocie 390 (trzysta dziewięćdziesiąt) złotych w tym opłatę w kwocie 280 (dwieście osiemdziesiąt) złotych.

Apelację od wyroku złożył oskarżony, zaskarżając powyższy wyrok w całości, zarzucając mu obrazę prawa procesowego w szczególności art. 4, art. 5 § 2 i art. 7 k.p.k. mający bezpośredni wpływ na treść orzeczenia.

Na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. wniósł o zmianę wyroku i uniewinnienie go od popełnienia zarzucanego mu czynu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja oskarżonego M. B. była o tyle zasadna , że skutkowałą uchYLENIEM zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania.

Z całą stanowczością wskazać należy, iż zarzut podniesiony przez oskarżonego, a dotyczący naruszenia art. 4 k.p.k. i 5 k.p.k jest bezzasadny w stopniu oczywistym.

Ustosunkowując się do tych zarzutów, odwołać się należy do ugruntowanego stanowiska Sądu Najwyższego, który wielokrotnie wypowiadał się, jakie muszą zostać spełnione warunki, aby zarzuty takie można było uznać za skuteczne. W ocenie Sądu Okręgowego z wielu orzeczeń dotyczących tej materii najlepiej stanowisko Sądu Najwyższego obrazuje postanowienie z 13 maja 2002r. w sprawie VKKN 90/01 (LEX nr 53913). W orzeczeniu tym Sąd Najwyższy stwierdził, że „przedmiotem uchybień, zarzucanych w skardze apelacyjnej lub kasacyjnej, mogą być tylko konkretne normy nakazujące (lub zakazujące) dokonywania określonych czynności w określonej sytuacji procesowej. Tak, więc zarzut obrazy art. 4 k.p.k., tak zresztą, jak i zarzut obrazy innej normy o charakterze ogólnym, a to art. 2 § 1 k.p.k., nie może sam przez się stanowić podstawy apelacji lub kasacji”. W realiach przedmiotowej sprawy zarzut obrazy art. 4 k.p.k. jest zarzutem całkowicie gołosłownym. Brak jest w uzasadnieniu apelacji wskazania, w czym przejawiać miałyby się złamanie zasady bezstronności. Co więcej analiza akt sprawy nie daje podstaw do twierdzenia, aby przed wydaniem rozstrzygnięcia Sąd był nastawiony w sposób kierunkowy, niekorzystny dla oskarżonego M. B., a z tego faktu, iż Sąd nie zauważył iż w aktach nie ma aktualnego świadectwa wzorcowania urządzenia alco sensor, takiego wniosku wyciągać nie można.

W ocenie Sądu Okręgowego niezasadny jest też zarzut naruszenia art. 5 k.p.k.

Sąd Najwyższy (postanowienie z 13 maja 2002r. w sprawie VKKN 90/01) wypowiedział się w kwestii zarzutu naruszenia art. 5§2 k.p.k. Stwierdził on, że „nie można zasadnie stawiać zarzutu obrazy art. 5§2 k.p.k., podnosząc wątpliwości strony, co do treści ustaleń faktycznych lub co do sposobu interpretacji prawa. Dla oceny, czy nie został naruszony zakaz in dubio pro reo nie są bowiem miarodajne tego rodzaju wątpliwości, zgłaszane przez stronę, ale jedynie to, czy orzekający w sprawie sąd rzeczywiście powziął wątpliwości co do treści ustaleń faktycznych lub wykładni prawa i wobec braku możliwości ich usunięcia rozstrzygnął je na niekorzyść oskarżonego, względnie to, czy w świetle

realiów konkretnej sprawy wątpliwości takie powinien był powziąć. W sytuacji, gdy pewne ustalenie faktyczne zależne jest od dania wiary tej lub innej grupie dowodów, czy też np. dania wiary lub odmówienia wiary wyjaśnieniom oskarżonego, nie można mówić o naruszeniu zasady in dubio pro reo, a ewentualne zastrzeżenia, co do oceny wiarygodności konkretnego dowodu lub grupy dowodów rozstrzygane mogą być jedynie na płaszczyźnie utrzymania się przez sąd w granicach sędziowskiej swobody ocen, wynikającej z treści art. 7 k.p.k., lub też przekroczenia przez sąd tych granic i wkroczenia w sferę dowolności ocen.” Zarzut więc z art. 5 k.p.k. miałby rację bytu jeżeli Sąd świadomie pominąłby tą okoliczność iż urządzenie którym był badany oskarżony nie miało legalizacji.

Z kolei zarzut dowolnej oceny materiału dowodowego na obecnym etapie postępowania jest przedwczesny.

W ocenie Sądu Okręgowego zasadnym jest z całą pewnością stwierdzenie w uzasadnieniu apelacji, że Sąd Rejonowy całkowicie pominął dowód na k. 7 „świadczenie wzorcowania”, tj. naruszenie art. 410 k.p.k. W ocenie Sądu Okręgowego nastąpiło to przez nieuwagę Sądu. Z dokumentu tego wynika, iż wzorcowanie wykonano 08 września 2012 roku kolejny termin badania 07 września 2012 roku, zdarzenie miało miejsce 09 marca 2013 roku. W związku z powyższym brak jest w aktach sprawy dokumentu potwierdzającego sprawność urządzenia którym oskarżony był badany na zawartość alkoholu, a tym samym budzi to wątpliwości odnośnie wyniku badania alkomatem.

W związku z powyższym Sąd Rejonowy ustali przy ponownym rozpoznaniu sprawy czy na datę zdarzenia istniało aktualne świadectwo legalizacyjne urządzenia którym był badany oskarżony na zawartość alkoholu i wówczas dokona oceny wiarygodności tego badania. Jeżeli takiego świadectwa legalizacji nie było Sąd będzie musiał na podstawie wyjaśnień oskarżonego, dokumentów zawartych w aktach sprawy dokonać ustaleń w zakresie zawartości alkoholu w organizmie oskarżonego przy pomocy biegłego.

Z tych względów na mocy art.437§1 k.p.k. Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji.